

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand med flere love. (Særforsorgens udlægning m. v.).

(Lovforslag nr. L 190. Fremsat 31/1 78).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Formanden:

Jeg skal fastsætte taletiden for ordførere til 20 minutter i første omgang og 10 minutter i anden omgang.

Forhandling

Taanquist (S):

Med de forslag, socialministeren her fremsætter, er vi nået frem til sidste led i den socialreform, der blev påbegyndt i 1970, og som nøje følger socialreformkommissionens forslag. Det kan være gavnligt her at minde om, at hensigten med socialreformen har været en decentralisering af det sociale hjælpesystem. Det har haft som mål at placere løsningen af de sociale problemer så tæt ved klienten som muligt og på det sted, hvor man har det bedste kendskab til klienterne og deres problemer.

Lovforslagene drejer sig om udlægningen eller decentraliseringen af særforsorgen, således at den forpligtigelse, staten nu har til at yde behandling, undervisning, oplæring, beskæftigelse samt særlig bistand og pleje til det, vi i dag kalder særforsorgsklientelet, overføres til amtskommuner og kommuner i hele sin udstrækning. Særforsorgen nedlægges som begreb, og særforsorgens klientel bliver i den fremtidige lovgivning refereret til som personer med et vidtgående fysisk eller psykisk handicap.

Jeg vil gerne understrege, at der under ingen omstændigheder bliver tale om nogen forringelse af det offentliges forpligtelse over for disse mennesker. Selv om det offentlige har en ganske særlig forpligtelse over for dem, der har et vidtgående fysisk eller psykisk handicap, er der ingen grund til, at de ikke, så vidt det er muligt, skulle benytte sig af det samme hjælpesystem som andre borgere og være henvist til et specielt hjælpesystem opbygget i statslig regie. Ikke mindst fordi det store flertal og stadig stigende flertal af dem lever deres liv nøjagtig som andre borgere, det vil sige uden for særforsorgsinstitutionerne.

Dette er i øvrigt en normaliseringsproces, der tog sin begyndelse så langt tilbage som til daværende socialminister Bomholts ministertid i midten af 1950'erne, og siden da er den skredet gradvis frem. Senest har vi bl. a. set, at et stort antal børn med et fysisk eller psykisk handicap er optaget i normale daginstitutioner. Det har kunnet lade sig gøre, fordi de gældende regler åbner mulighed for at tildele forøget personale, når der optages åndssvage eller andre handicappede i en almindelig daginstitution.

Men lad mig også tilføje, at vi er klar over, at der stadig væk vil være et stort klientel, der har brug for et livslangt ophold i en specialinstitution, og at der vil være et andet klientel, der, om end de ikke har brug for permanent institutionsophold, alligevel ikke kan integreres helt i samfundets normale institutioner; vi kan ikke integrere alle åndssvage børn i en almindelig børnehave, og vi kan ikke integrere alle åndssvage børn i en almindelig skoleklasse.

Forsorgens standard må ikke forringes ved udlægningen. Det er særlig vigtigt at være på vagt over for forringelser i selve udlægningsfasen og de første år derefter. For at sikre det vil socialministeriet udarbejde udbygningsplaner for de første 5 år, dvs. frem til 1985, og disse udbygningsplaner kan kun fraviges efter godkendelse af socialministeren.

Vi ved, at der er forskel på handicap, og for at sikre, at der ikke på længere sigt sker forringelser for enkelte handicapgrupper, vil de statslige konsulentordninger blive bibeholdt og udvidet til også at omfatte åndssvageområdet.

Lovforslaget om særforsorgens udlægning medfører også ændringer i andre love, først og fremmest bistandsloven. Oprettelsen af særlige daginstitutioner og andre institutioner for personer med et vidtgående fysisk eller psykisk handicap påhviler amtsrådene, ligesom det er amtskommunens forpligtelse at videreføre den specialrådgivning, der hidtil har været ydet af særforsorgen.

Enkelte ændringer i bistandsloven er ikke direkte konsekvenser af forsorgens udlægning, men også disse ændringer hilser vi med tilfredshed; jeg skal særlig nævne ændringen af finansieringen af rådgivningscenteret for børn og unge fra at være en 50/50 pct. kommunal-amtskommunal udgift til at være